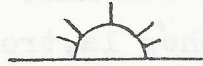

Hướng về Tương lai

Trần Sĩ Huân

Lúc còn ở Việt-Nam, trước năm 1975, tôi không bao giờ nghĩ đến việc ly-hướng, thế mà rồi tôi buộc lòng phải kéo cả bầu đoàn thể từ cuốn gói vượt trùng dương qua Mỹ ở'.

Kể ra thì tình hình miền Nam VN năm 1975 thật quá ử lộn xộn, không ai tài giỏi gì mà quyết định sáng-suốt được. Ai ở' trong vị trí nào thì xét đoán theo hoàn cảnh của vị trí đó. Những người theo cộng sản hoặc hiểu lầm cộng sản tốt ở' lại đã đành, mà những người theo Pháp, theo lực lượng thứ ba, những người tiếc rẽ nhà cửa, của cải, cũng nhứt quyết ở' lại vì tin tưởng vào chính phủ liên hiệp và hiệp-định Paris! Họ không muốn đi nên chỉ lý luận bóp méo sự thật theo chiều hướng ở' lại mà thôi. Trái lại những người đã từng nếm mùi cộng sản miền Bắc, hoặc từng liên hệ với Mỹ thì lo ra đi sớm vì sợ Việt cộng trả thù. Riêng đối với tôi, cũng như đa số thường dân khác, cuộc ra đi năm 1975 chỉ là một cuộc chạy loạn vì chiến tranh lan tràn đến phần đất cuối cùng mà tôi đang sống, khốc liệt và nguy khốn. Sau đó, một số người khác trước kia ở' lại, cũng bỏ ra đi vì không chịu nổi chế độ mới.

Nay qua đến đất Mỹ, đụng chạm với thực tế, ai nấy mới vỡ lẽ ra có nhiều điều bất ổn. Đối với giới trẻ ít có kỷ niệm với quê hương thì không thấy gì trở ngại trong cuộc sống mới, trái lại đối với người lớn tuổi thì những hình ảnh quê hương vẫn còn in sâu đậm trong trí óc cho nên tuy sống ở' xứ Mỹ đầy đủ vật chất này mà họ vẫn thấy thiếu một cái gì, đó là tình hoài hương...../và họ đã khắc khoải nhớ tiếc những cái đẹp của quê hương (chứ ít ai nghĩ đến cái xấu cả !). Có người hướng về quê hương với tinh thần phục quốc, có người chỉ biết cầu nguyện Chúa, Phật làm sao cho

Việt cộng thay đổi đường lối để sớm có cơ hội đoàn tụ với bà con còn kẹt lại bên nhà. Tất cả đều ở trong vòng mở tưởng, chờ đợi ở một phép lạ, trong lúc dân tị nạn vẫn còn chia rẽ, mạnh ai nấy sống, cho nên đường về cố quốc thật là xa vời, tuy nhiên trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra hết, vì vậy tôi vẫn hi vọng sẽ có ngày trở về Việt Nam... Hiện tại tôi chấp nhận cuộc sống hằng ngày, làm được gì trong tầm tay thì làm, còn việc gì làm không được thì đành chịu. Tôi chấp nhận những sự đụng chạm về văn hoá bất khả tránh để cố gắng hòa mình vào xã hội mới cũng như những dân tộc khác qua đất Mỹ này trước đây hàng trăm năm. Có điều khác nhau ở chỗ họ là những người di cư, còn chúng ta là những người di tản bất đắc dĩ. Vì thế dù tóc đã hoa râm, tôi vẫn học hỏi làm đủ thứ việc để sống qua ngày, hi vọng nếu tình thế này còn kéo dài, các thế hệ mai sau con cháu mình sẽ có một đời sống khả quan hơn mà vẫn không quên nước Việt-Nam, không quên bà con đói khổ bên nhà như dân Do-Thái, dân Tàu, dân Nhứt đã làm cho nước họ, cho đồng bào họ. Nói một cách khác, việc nước là việc chung, ai ở trong hoàn cảnh nào thì hoạt động trong phạm vi đó miễn là luôn luôn hướng về Việt Nam để khi có cơ hội chúng ta trở về nước tiếp tục xây dựng lại quốc gia trong thanh bình và thịnh vượng. Đường còn dài, gian nan còn lắm, nhưng đó là hi vọng của tôi hướng về tương lai...

T.S.H.

*** BẠN CÓ BIẾT... Người Mỹ nào đã tiếp xúc giúp đỡ Hồ Chí Minh và Võ Nguyên Giáp năm 1945 trong chủ trương biến nước Việt Nam thành một nước Nam-Tử ở Đông Nam Á? Đó là ô. ARCHIEDES L.A. PATTI, cựu giám đốc OSS (tiền thân của CIA) ở Canton, Trung Hoa. Ông này mới cho xuất bản cuốn sách nhan đề là : "WHY VIET-NAM", bị Bộ Quốc Phòng cấm phát hành từ năm 1954... nay mới giải toả.

(xem tiếp trang sau)

*** BẠN CÓ BIẾT...cuốn sách nào đã ảnh hưởng đến đường lối đối ngoại của Tổng-Thống REAGAN hiện nay không ?

Đó là cuốn "THE REAL WAR" của Richard Nixon. (Bản dịch tiếng Pháp mang nhan đề LA VRAIE GUERRE). Những lời chỉ trích các Thủ-lãnh Nga do Ô. Reagan đưa ra trong kỳ họp báo đầu tiên của ông được rút trong chương 12 "The Sword and the Spirit", và mỗi lần khi nói chuyện với các Thị-trưởng, ông đã đề cập đến ý-chí quyết tâm của người Mỹ mà chương 9 "WILLPOWER" đã phân tích rất đầy đủ. Đại-khai sách này nói nếu người Mỹ không quyết tâm chống cộng thì đến năm 2000, người Mỹ chỉ có 2 con đường : một là đầu hàng Nga-sô, hai là tự-tử...Chương 5 nói về "Con Bệnh Việt-Nam" (The VN syndrome) có nhiều tài liệu lịch sử liên quan vận mệnh nước Việt-Nam mình trong cuộc cò thế giới cận đại.

***BẠN CÓ BIẾT...Số người Đông dương tị nạn ở California tính đến ngày 31-12-80 là bao nhiêu không?

Theo bản thống kê của cơ-quan xã-hội CDSS thì tình hình như sau:

<u>County</u>	<u>Số lượng</u>	<u>Số trợ cấp</u>	<u>Tỉ-lệ</u>
ALAMEDA	4922	4036	82%
CONTRA COSTA	1305	1204	92%
LOS ANGELES	50605	26376	46%
ORANGE	26970	18109	67%
SAN BERNARDINO	1835	991	53%
SANTA CLARA	11310	9619	85%
SACRAMENTO	3915	3361	86%
SAN DIEGO	15950	11600	73%
SAN FRANCISCO	16675	8378	50%
SAN JOAQUIN	2963	2175	73%
SAN MATEO	870	583	67%
Các nơi khác	8411	5360	64%
Tổng cộng	145001	92580	64%

(T.S.H.)
sưu-tập

DANH NGON: Con người là một cây sậy,
nhưng là một cây sậy biết suy nghĩ.

-J.J. ROUSSEAU-